

tekið heimilisfang í einhverju hinna ríkjanna, skal aftur á móti farið eftir þess lands lögum, svo framarlega sem ekki er um að ræða afleiðingar rjettargernings, sem fyr hefir verið stofnað til.

Heimild annars hjóna til þess að ráða yfir fasteign eða rjetti, sem sama gildir um, ber, sje fasteignin í einhverju ríkjanna, ætíð að dæma eftir lögum þessa lands.

4. grein.

Kaupmáli milli hjóna, sem eru og voru við stofnun hjúskaparins ríkisborgarar í samningsríkjunum og þá tóku heimilisfang í einhverju ríkjanna, skal, að því er formhlið hans snertir, talinn gildur í sjerhverju samningslandanna, ekki aðeins þegar fylgt hefir verið lögum þeim, sem samkvæmt 3. grein giltu um fjármál hjónanna, heldur einnig þegar kaupmálinn fullnægir formsfyrirmælum þess ríkis, sem hjónin eða annað þeirra átti ríkisborgararjett í.

Sjerhvert ríkjanna getur sett það skilyrði fyrir gildi kaupmála gagnvart þriðja manni, að hann hafi verið þinglýstur eða tilkynstur fyrir rjetti samkvæmt þar gildandi lögum.

5. grein.

Beiðni um búskefti milli hjóna, sem svo er ástatt um sem segir í 4. grein, ákvarðast í því ríki, þar sem

ekteskapet bosatte sig. Har begge ektefeller senere bosatt sig i en annen av statene, skal denne stats lov i steden komme til anvendelse, for så vidt der ikke handles om virkningen af en rettshandel som tidligere er foretatt.

En ektefelles adgang til å råde over fast eiendom eller over rettighet som er likestillet dermed, skal, når eiendommen ligger i en av statene, alltid bedømmes efter loven i denne stat.

Artikkel 4.

En ektepakt mellem personer som er og ved ekteskapets inngåelse var statsborgere i de kontraherende stater, og som da bosatte sig i en av statene, skal i henseende til formen anses for gyldig i enhver av de kontraherende stater, ikke bare når den lov som efter artikkel 3 var bestemmende for ektefellenes formuesforhold, er iaktatt, men også når ektepakten oppfyller formforskriftene i den stat hvor partene eller en av dem hadde statsborgerrett.

Enhver af statene kan gjøre en ektepakts virkning overfor tredjemann avhengig av at den er tinglyst eller anmeldt til retten overensstemmende med der gjeldende lov.

Artikkel 5.

Krav om ophevelse av formuesfellesskapet mellem ektefeller som nevnt i artikkel 4, avgjøres i den stat, hvor beg-

åktenskapets ingående togo hemvist. Hava båda makarna sedermera tagit hemvist i en annan av staterna, skall den statens lag i stället vinna tillämpning, såvitt ej fråga är om verkan av rättshandling, som tidigare blivit företagen.

Makes behörighet att råda över fast egendom eller vad därmed är likställt skall, om egendomen är belägen i fördragsslutande stat, städse bedömas enligt lagen i den staten.

Artikel 4.

Äktenskapsförord mellan dem, som äro och vid äktenskapets ingående voro medborgare i fördragsslutande stat samt då togo hemvist i sådan stat, skall i avseende å formen anses giltigt i envar av de fördragsslutande staterna, ej blott om det tillkommit i enlighet med den lag, som jämlikt artikel 3 var tillämplig å makarnas för mögenhetsförhållanden, utan jämväl om det uppfyller formföreskrifterna i stat, där kontrahenterna eller en av dem var medborgare.

Envar av staterna kan göra äktenskapsförords giltighet emot tredje man beroende av att förordet lagföljes enligt dess lag.

Artikel 5.

Ansökan om boskillnad mellan makar, som avses i artikel 4, upptages i den stat, där makarna hava hemvist.